

Анастас Павлов

ТО БЕШЕ ТОЛКОВА ОТДАВНА,

че сякаш не е било. Но понякога залутан спомен се завръща и безпощадното време е безсилно пред старите картини и мисли. Когато мил приятел си отива завинаги, както е казал Атанас Далчев, отива си и нещо от нас.

Приятелите. Приятел, с който можеш да седнеш и да си говориш умни или глупави неща. И приятел, с който можеш да седиш мълчаливо.

Усин, весел и тъжен, до теб или бог знай къде, пред малка чаша коняк с резен лимонче в "Бамбука"... Цял живот ние не разбираме колко малко се познаваме, не виждаме тънката нишка, която ни свързва.

Поемите са хора като всички други и само когато ги боли, боли ги по-силно, защото те страдат и за всички други, а когато са щедри, всички богаташи са жалки бедняци пред тях.

Усин, Любо Левчев и Слав Хр. Караславов са поканени на литературно четене в Сливен. На гарата важни ръководители на окръга и града. Цветя, ръкостискания, приветствия към изтъкнатите Левчев и Караславов. Оглеждат се те за Усин, но той по евангелската ука, че никой не е пророк в родното си място, стои по-назад.

"И, разказва ми Слав, излизаме от гарата. Площадът пълен. Появяваме се с Любо и секретарите - пълна тишина. Показва се и Усин - изведнъж целият площад еква. Малките ваксаджийчета удрят с четките по гървените сандъчета и запяват песните от "Бродягата". Шарена-марена група танцува, води ги стар циганин с вдигната дамаджана. Две хубави циганки хващат всяка по една ръка на Усин и го водят към танца."

Сега Слав и Любо скромно стоят назад. Слав пита един от посрещачите: "Вие много обичате Усин, нали?" "Хе-хе, показва му той бели като чесънчета зъби, ами че той за нас е това, което е Георги Димитров за вас, бе!"

Усин е вдигнал дамаджаната и отпива. Лека-полека тръгват към хотела. И Усин казва на Слав:

- Славе, калесаха ме на сватба. Ама виж ми грехите - как да уга такъв смачкан. Ние сме един ръст - дай ми твоя костюм, да се почувствам човек. Кълна ти се - час преди четенето ще ти го върна.

- Вярвам ти, Усине, но друго ми се закълни - пий, но с мярка.

- Ама как - няма да се излагам.

Седи си Слав в хотела по бели гащи и нещо си пише и граци. Сърцето леко го присвива... Не, Усин не е такъв...

Към пет часа отдолу се чува:

- Славе-е! Хей, Славе!

Слав се подава иззад завесата, леко се прикрива - долу пред хотела - файтон. От файтона влизат пет-шест цигани и Усин. И Усин, по риза и в някакви панталони без колена.

- Славе! - вика му Усин. - Ти си голем поет и голяма душа! Добър човек си ти - знам, че ще се зарадваш. Подарих костюма на младоженеца. Ама то като шит за него. Цялата сватба те благославя: здрав да векуваш!

И компанията тръгва с песен нанякъде. "Ами това е..." казва си Слав. Сега как да излезе - да каже там да му намерят някакви грехи за четенето.

В това време на вратата се глумка. Слав отваря, а срещу него ухилен, нистък и пълен циганин с дълги мустаци.

- Ти ли си добрият Слав?

- Аз съм.

- Усин рече: такъв човек като него няма по света, ей! Той ще плати файтона.

НАЦИОНАЛЕН ЛИТЕРАТУРЕН КОНКУРС

„УСИН КЕРИМ“

'97

I. Поезия на български и ромски:
I-ва награда 25 000 лв. и грамота
II-ра награда 15 000 лв. и грамота
III-та награда 10 000 лв. и грамота

II. Проза на български и ромски:
I-ва награда 25 000 лв. и грамота
II-ра награда 15 000 лв. и грамота
III-та награда 10 000 лв. и грамота

ОЧАКВАМЕ ВАШИТЕ ТВОРБИ !

III. Сатира на български и ромски:
I-ва награда 25 000 лв. и грамота
II-ра награда 15 000 лв. и грамота
III-та награда 10 000 лв. и грамота

1. Специална награда за поезия:
- статуетка - Усин Керим
- парична сума от 25 000 лв.
- грамота

2. Специална награда за проза:
- худ. произведение /картина/
- парична сума от 25 000 лв.
- грамота

3. Специална награда за сатира:
- худ. произведение
- парична сума от 25 000 лв.
- грамота